

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. K. A., K., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005 a jeho uznesením z 20. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., K., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2009 doručená sťažnosť spoločnosti A. F., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv na súdnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005 a jeho uznesením z 20. februára 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla: „Návrhom ... doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 27. 12. 2005 sa navrhovateľ domáha zaplatenie sumy vo výške 175 000,- SK s príslušenstvom z titulu nevrátenia plnenia zo zmluvy o pôžičke. Uvedenému súdnemu konaniu bola pridelená sp. zn. 7 C 182/2005...

Na navrhovateľa bola pohľadávka postúpená spoločnosťou T. s. r. o. ... ktorá s odporcom uzavrela zmluvu o pôžičke. Zmluva o pôžičke síce nebola uzavretá písomne...

Aj napriek vyššie uvedenému skutkovému stavu, ako aj s prihliadnutím na obranu odporcu, ktorý neustále argumentoval tým, že prijaté peňažné prostriedky boli poskytnuté spoločnosťou T. s. r. o. na základe zmluvy o tichom spoločenstve, aj keď takáto zmluva písomne a ani nijak inak uzavretá nebola...

Vo veci samej sa celkovo uskutočnilo už šesť pojednávaní, posledné dňa 14. 1. 2009, kedy konajúca sudkyňa po tom, čo obe strany sporu súhlasne vyhlásili, že nemajú vo veci ďalšie návrhy dôkazov vyhlásila uznesenie, ktorým toto konanie z dôvodu hospodárnosti spojila s iným konaním prebiehajúcim na Okresnom súde Zvolen, a to skonaním pod sp. zn. 7 Cb 11/06...

Zbytočné priesťahy v konaní spôsobili aj množstvo dôkazov navrhnutých odporcom a ktoré súd vykonával bez ohľadu nato, aby posúdil či sú právne relevantné pre konanie alebo nie sú...

Podľa nášho názoru však sudkyňa... spôsobila zrejme priesťahy v konaní, keď na poslednom pojednávaní vo veci samej dňa 14. 1. 2009 po tom, ako vyzvala obe strany sporu na prednesenie návrhov dôkazov, obe strany súhlasne vyhlásili, že ďalšie dôkazy vo veci nemajú, sudkyňa rozhodla uznesením o spojení veci s iným konaním z dôvodu hospodárnosti. V žiadnom prípade nemožno hovoriť o hospodárnosti konania, ak strany nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, súdu ostáva len vyhlásiť rozsudok, avšak namiesto toho súd spojí konanie s iným konaním a odročí už vytyčené pojednávanie vo veci na neurčito...

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu ustanovené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 7 C 182/05-263 zo dňa 20. 2. 2009 vyhlásené na pojednávaní dňa 14. 1. 2009 a to tým, že Okresný súd Zvolen považoval podmienky na spojenie konania podľa § 112 ods. 1 OSP za splnené aj napriek vyššie uvedeným tvrdeniam...“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005 porušené bolo.

Okresnému súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 7 C 182/05-263 zo dňa 20. 2. 2009... porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 7 C 182/05-263 zo dňa 20. 2. 2009... sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 500 EUR (slovom tritisíc päťsto eur), ktoré je mu Okresný súd Zvolen povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Zvolen je povinný zaplatiť náhradu trov konania v sume 292,38 EUR... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa, advokátky JUDr. K. A. ...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila táto podmienka, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Zo sťažnosti, z jej príloh a dopytom na okresný súd ústavný súd zistil, že sťažovateľka vo veci konania pod sp. zn. 7 C/182/2005 podala 20. januára 2009 sťažnosť na priedahy predsedovi okresného súdu (doručená 23. januára 2009), pričom takúto sťažnosť (v kvalifikovanej podobe) v čase predchádzajúcom tejto sťažnosti nepodala.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje v prípadoch podaných sťažností namietajúcich priedahy v súdnom konaní preukázanie využitia právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len

„zákon o súdoch“). V tejto súvislosti už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných ustanovení zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“.

Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“.

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Postup sťažovateľky v okolnostiach prípadu nemožno podľa ústavného súdu považovať za splnenie požiadavky namietania prietáhov v konaní pred orgánom verejnej správy súdov. V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv“ (III. ÚS 44/03).

Ústavný súd zastáva názor, že podanie sťažnosti na prietahy podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona o súdoch považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde len v tom prípade, ak sťažovateľ poskytne príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení za účelom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou. Za situácie, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 12. marca 2009 a sťažnosť na prietahy adresovaná predsedovi okresného súdu mu bola doručená 23. januára 2009, posúdil ústavný súd

podanie sťažnosti na prietahy podľa zákona o súdoch zo strany sťažovateľky iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom v napadnutom konaní (podobne IV. ÚS 74/05, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 101/06).

Na základe týchto zistení ústavný súd dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť – pokiaľ ide o namietané prietahy v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005 – nie je prípustná, a z toho dôvodu ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažnosť v časti namietaných prietahov v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/182/2005, bolo potrebné odmietnuť aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Predmetom konania pred všeobecným súdom je nárok sťažovateľky vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke (poskytnutej nie v písomnej podobe a v základe pohľadávky tiež rozporovanej žalovanou). Žaloba bola podaná na okresnom súde 27. decembra 2005.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci z obsahu sťažnosti a pripojených listín zistil, že predmetné konanie začalo 27. decembra 2005 na okresnom súde podaním žaloby sťažovateľkou o zaplatenie 175 000 Sk s prísl., z titulu vrátenia pôžičky a je vedené pod sp. zn. 7 C/182/2005. Celkové súdne konanie na okresnom súde sa vedie ku dňu podania sťažnosti 3 roky a necelé 3 mesiace. Okresný súd priebežne (primerane okolnostiam danej veci) konal vo veci, keď realizoval 6 pojednávaní. Na pojednávaní 3. novembra 2008 vypočul odporkyňu a pojednávanie odročil na konkrétny termín z dôvodu vykonania ďalšieho dokazovania. Na pojednávaní 3. decembra 2008 vypočul volaných svedkov a pojednávanie odročil na konkrétny termín za účelom ďalšieho dokazovania. Na pojednávaní 14. januára 2009 vypočul volaného svedka a odročil pojednávanie za účelom rozhodnutia o spojení veci vedenej pod sp. zn. 7 C/182/2005 s vecou vedenou pod sp. zn. 7 Cb 11/2006. Okresný súd uznesením č. k. 7 C/182/05-263

z 20. februára 2009 rozhodol o spojení vecí vedenej pod sp. zn. 7 C/182/2005 s vecou vedenou pod sp. zn. 7 Cb 11/2006.

Ústavný súd posudzujúc celkovú dobu konania vedeného okresným súdom do podania sťažnosti (3 roky a necelé 3 mesiace) si nemohol nevšimnúť, že v konaní na okresnom súde boli tvrdenia sporových strán protirečivé a bolo potrebné vykonávať dokazovanie pravdivosti tvrdení účastníkov, čo bolo nepochybne aj v záujme sťažovateľky. Uvedené obdobie nemožno preto pričítať výlučne na ujmu okresného súdu. Navyše z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že jadrom námietok sťažovateľky o priet'ahoch v súdnom konaní sú posudzované okolnosti danej veci od januára 2009, a predovšetkým skutočnosť, že na pojednávaní konanom 14. januára 2009 okresný súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že bude spojená na spoločné konanie vec sp. zn. 7 C/182/2005 s vecou vedenou pod sp. zn. 7 Cb 11/2006 (k čomu došlo uznesením z 20. januára 2009), hoci podľa jej názoru mohol okresný súd vo veci pod sp. zn. 7 C/182/2005 rozhodnúť.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd posúdil, že v konaní vedenom na okresnom súde vo veci sp. zn. 7 C/182/2005 zatiaľ nedošlo k takej intenzite zásahu do práva sťažovateľky, ktorá by zodpovedala ústavnorelevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto jej sťažnosť bola odmietnutá tiež z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Predmetom sťažnosti je tiež tvrdenie sťažovateľky, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením č. k. 7 C/182/05-263 z 20. februára 2009, ktorým okresný súd spojil na spoločné konanie vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 7 C/182/2005 s vecou sp. zn. 7 Cb 11/2006. V oboch veciach ako žalobkyňa figurovala sťažovateľka, predmet sporu sa týkal vrátenia poskytnutej pôžičky a žaloby smerovali proti žalovanej (vo veci sp. zn. 7 Cb 11/2006 aj spoločnosti L., s. r. o.). Dôvodom na spojenie vecí bola podľa odôvodnenia uznesenia z 20. januára 2009 okolnosť, že veci spolu skutkovo súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov a pokiaľ ide o právny nárok

žalobcu „*dokazovanie sa vykonáva v obidvoch veciach... a je neúčelné a nehospodárne, aby sa vo veciach konalo samostatne*“.

Podľa § 112 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Ak sa v návrhu na začatie konania uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo odpadnú dôvody, pre ktoré súd veci spojil, môže súd niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

V súvislosti so spojením konania ide o uznesenie vydané v súlade s § 112 ods. 1 OSP, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej, ale ide o procesné uznesenie upravujúce vedenie konania, ktoré v okolnostiach danej veci nevykazuje znaky ústavnej ingerencie pre prípadný záver o jeho arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti. Ústavný súd sa nenachádza v sústave všeobecných súdov, neposudzuje výklad jednoduchého práva, ani zákonnosť a optimálnosť postupu okresného súdu a nie je ani nadriadeným súdom okresnému súdu. Navyše uvedeným uznesením o spojení vecí okresný súd nie je podľa § 170 ods. 2 OSP viazaný a v rámci konania ho možno kedykoľvek podľa § 112 ods. 2 OSP prehodnotiť, ak pominú dôvody spojenia vecí.

Sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 7 C/182/05-263 z 20. februára 2009, je preto zjavne neopodstatnená a bolo ju potrebné v tomto rozsahu odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009

